

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και αυγινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Αλήθεια, πόσο ωραία ήταν η νέα αυτή!... Μιά στιγμή ώραια την είχε αντικρύσει, μα η ωμορφιά της ή ασύγκριτη, είχε χαραχτεί βαθειά μέσα στη μνήμη του. Και τί περίεργο!... Δεν τί μισούσε, δεν μνησκακούσε έναντι της για το κακό που του είχε κάνει... Μόνο μία πικρία αισθανόταν βαθειά στην καρδιά του...»

Και τώρα, τώρα που θα ξεκινούσε πάλι η στυγνή, η άχαρη ζωή του παρελθόντος, τι θύκανε; Έπειτα από τόσα χρόνια, που είχαν διαλυθεί μέσα σε μια στιγμή, πώς θα την άξιτιμωτούσε;... Θα ξαναγύριζε πάλι στο Δημότιο Σχολείο, κοντά στον αστήρ κ. Όττο;... Μα κ' εκεί ακόμα ή θείος του ήταν επισημάλης, έπειτ' από την άναφορα που θα είχε υποθέσει ασφαλώς ο κ. Όττο στο Υπουργείο για τον τρόπο, με τον όποιο συνήθιζε να κάνει τη διδασκαλία του... Ω! γιατί να γελάσει; η ωραία εκείνη νέα και με το γέλιο της να του καταστρέψει το μέλλον;

Πέρασαν αρκετές μέρες, ένας μήνας περίπου. Ο Σούμπερτ, ο φίλο αυτό το διάστημα, δεν είχε κατορθώσει ακόμα να συνέλθει από την απογοήτευσή. Μόνο η άφοιασε μερικόν καλόν φίλων του, που είχαν εμπιστοσύνη στην ιδιοφυία του, του έδινε κάποιο θάρρος. Οι φίλοι του αυτού πήγαιναν και τον συντρόφευαν ταχτικά κ' έτσι δεν τον άφηναν μόνο με την απελπισία του... Έπίσης κ' η Έμμη, η οποία είχε μάθει τώρα το σπίτι του και πήγαινε και τον επισκεπτόταν, τον παρηγορούσε στις δύσκολες εκείνες ημέρες. Είχε γίνει ο καλός του άγγελος... Το έπίστρεψε μάλιστα ένα-ένα όσα πράγματα είχε ανεχθεί από τον πατέρα της και τότε ο Σούμπερτ πήγαινε και τα... ανεχόταν πάλι!...

Είχε κάνει και κάτι πολύ τολημρό ή χαριτωμένη Έμμη για τον άναπημο της μουσουργό. Είχε πάει κ' είχε παρακαλέσει τον άρχιμουσικό της πριγκιπίσσης Κίνικου να μειοτεύσει για να τον προσκαλέσει άκόμα μία φορά ή πριγκιπίσση στο σπίτι της. Μα ο περίφαναος άρχιμουσικός δεν θέλησε ν' άκούση τίποτε γι' αυτό τον αβάδη, ο όποιος είχε προσβάλει την πριγκιπίσση και τους καλεσμένους του, διακόπτοντας την έκτέλεση της συμφωνίας του... Έν άπόγευμα, ο Σούμπερτ γύριζε από το Σχολείο του στη φτωχική του καμαρούλα... Μόλις ανέθηκε τη σκάλα, είδε τη σπιτικοκοκρά του, η οποία με μυστηριώδες ύφος του έπτε:

—Περάστε μέσα, κύριε Σούμπερτ, σάς περιμένουν... Ο Σούμπερτ έπέθεσε πώς τον περίμενε, όπως πάντα, οι φίλοι του. Μα όταν άσκακέισε το κατώφλι του δωματίου του, ξαφνιάστηκε πολύ, θλεπόντας, άναμεσα στους φίλους του, κ' έβλεπαν άγνωστό του ήλικιωμένο κύριο...

—Ο κύριος Μπαούμπερτ, ο έπίστατης του πριγκίπης Έστερχάου, θέλει να σού μιλήσει, θρανός! του φώναξαν.

Ο Σούμπερτ γαρέτηξε τόν έν'ο και τον ρώτησε για το σκοπό της έπισκέφής του. Τότε εκείνος πήρε έπίσημο ύφος και του άπάντησε: —Κύριε Σούμπερτ, έρχομαι εκ μερών του ύψηλοτάτου κυρίου μου... Ο πριγκίπης Έστερχάου σάς προτείνει να πάτε στον πύργο του Ούγγαρια και ν' αναλάβετε τη μουσική ώρφοση των δύο θυγατέρων μου, των εδγενοστάτων δεσποινίδων Καρολίνας και Μαρίας. Μου έπτε μάλιστα να σάς πληρώσω προκαταβολικώς 200 φιορίνια άπάντι του μισθού σας... Δέχεσθε;

μας είχε λάβει διαταγή να ζήνη σ' έίγες όφες έξόμοιο κατά τον έχθρο!...

Ο πόνος όμως που έννοιωσα άγρότερα, άγαχύνει μου Λέων Ντεμπί, ξανίζονται το δράμα της ζωής σου, δι έστις την τρανιανιμένη ψυχή σου ότι σ' άγαπούσα πραγματικά — ίσως γιατί ο δάμων της ποιήσεως σ' είχε κυριεύσει περισσότερο από μένα...»

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

«Αν δεχόταν;

Μα αυτό ήταν η ανέλιση, η ούρανοκατέβατη τόχη... Ο Σούμπερτ έννοιωσε κάτι σαν ζάλη και με δυσκολία κατώρθωσε να τραυλίση:

—Δέχομαι, κύριε... Και πότε πρέπει να φύγω... —Όσο το δυνατόν γρηγορότερα... Αυτό μου έπτε ο πριγκίπης. Και συγχρόνως ο έπίστατης του πριγκίπης έβγαλε από το πορτοφόλι του και μετρησε στον έκθαμβο μουσουργό διακόσια φιορίνια.

Έπειτα φόρεσε το καπέλλο του και καθώς διευθυνόταν προς την πόρτα, έπρόσθεσε:

—Μεθούριο το πρωί, φύγω για τον πύργο των Έστερχάου, με το δικό τους άμαξι... Αν θέλετε, υποφέρετε νάρητε μαζί μου... Έτσι θ' άποφύγετε τα έξοδα και τις δυσκολίες του ταξιδιού... —Πολύ εύχαριστός... άπάντησε ο Σούμπερτ.

Όταν ο έπίστατης του πριγκίπης έβγαλε, ο μουσουργός φανόταν σαν τρελλός άπ' τη γαρά του... Και γυρίζοντας προς τους φίλους του, που ήσαν έξ ίσου ένθουσιασμένοι κ' αώτοι, φώναξε:

—Και τώρα, πάμε να γεννηθούμε... Έγώ έχω τα έξοδα άπόψε... Είμαι πλούσιος!...

Και πράγματι, ήταν πλούσιος εκείνο το θράδι... Ποτε του δεν είχε έπάνω του, ως έκείνη την εποχή, 200 φιορίνια.

V

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΩΝ ΕΣΤΕΡΧΑΥ

Όταν το ταξιδιωτικό άμαξι, με το όποιο ταξείδευε ο Σούμπερτ έβγασε άποιας στον πύργο των Έστερχάου, μόλις άόχησε να έμμερνω, Μεί' άπ' τις κατογιές της άόγης, ξεχώρισε ο μεγαλοπρεπής άγκος του πύργου ή μάλλον του παλατιού των Έστερχάου, που ήταν ένα από τα ωραιότερα παλάτια της Ούγγαριας...

Ο Σούμπερτ έθαύμασε για μία στιγμή το μέγαρο αυτό, το όποιο θα ήταν στο έξής ή κατοικία του και κατόπιν, οδηγούμενος από τον έπίστατη, προχώρησε προς τη μνημειώδη του είσοδο.

Διέσχισαν τη μεγάλη μαρμαρένια σκάλα και μπήκαν μέσα στο έσωτερικό του πύργου, όπου έπικρατούσε μία άφάνταστη πολυτέλεια. Ο έπίστατης συνώδευσε τον Σούμπερτ ως το δωμάτιο που είχε άρστη έκ των προτερων γι' αυτόν και τον άφησε εκεί ν' αναπαυθί από το ταξίδι, λέγοντάς του

ότι το μεσημέρι θα τον παρουσίαζε στον πριγκίπη.

Το μεσημέρι ο Σούμπερτ, έπειτ' από άναπαυή λίγων ώραν, είχε συνέλθει έντελώς από τις κακουχίες του ταξιδιού του. Άρροπερς κ' εδιδάχτος, περιμενε έπίστατη ο όποιος δεν άργησε να παρουσιασθί. Μεί' από ένα πλήθος λαμπρών αίθουσών και αντιβαλίων, μαζί με την πολυτέλεια τους προκαλούσαν τον θαυμασμό του μουσουργού, τον άδηγησε στο άπέραστο και μεγαλοπρεπές γραφείο του πριγκίπης Έστερχάου...

Ο πριγκίπης θριασκόταν εκεί. Ήταν ένας ύψηλοσωμος εδπατρίδης, καμμία πενήνταρία έτών, με άριστοκρατικό παρουσιαστικό, μ' έκφραση όχι και τόσο περήφανη, όπως θα ταίριαζε στη θέση του, μα λίγο έρωτική.

Μόλις είδε τον Σούμπερτ να μπαίνει μέσα δειλός και συνεσταλμένος, έγενψε στον έπίστατη ν' άπομακρυνθί και φώναξε στον έξνο του:

—Καλώς ώρισάτε, κύριε Σούμπερτ, στο σπίτι μου... Έλπίζω, πώς θα μείνετε εύχαριστημένος άπ' τη διαμονή σας εδώ...

Και γελώντας έπρόσθεσε:

—Είνε αλήθεια, ότι θα δυσκολευθήτε πολύ να διδάξετε στις κόρες μου τη θεία τέχνη του Όρεάου, γιατί είνε δύο διαβολήλνκα, μα τί να γίνη... Τα καλά κούτα!...

(Ακολουθεί)